

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **V. K. N.**, narozen X,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha,

proti

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 31. 3. 2023, č. j. CPR-39434-3/ČJ-2022-930310-V236,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 31. 3. 2023, č. j. CPR-39434-3/ČJ-2022-930310-V236, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend (dále jen „krajské ředitelství“), ze dne 11. 11. 2022, č. j. KRPU-104936-60/ČJ-2022-040026-SV, jímž bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

„zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 6 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie do země státního občanství žalobce nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, a to na 45 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Zároveň bylo rozhodnuto, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců, a vycestování žalobce je tudíž možné.

2. Současně žalobce navrhl, aby soud uložil žalované povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

3. Žalobce v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení je nezákonné.
4. Žalobce sdělil, že mu byl přičten k tíži neoprávněný pobyt na území v roce 2017, ačkoliv k takovému neoprávněnému pobytu nedošlo a tehdejší řízení o správním vyhoštění bylo pravomocně zastaveno. Podotkl, že krajské ředitelství se při odůvodnění přiměřenosti uložení správního vyhoštění opřelo o skutečnost, že s žalobcem bylo vedeno řízení o správním vyhoštění pod sp. zn. KRPK-68265/ČJ-2017-190022. Podle žalobce si o oprávněnosti k pobytu předcházejícímu podání žádosti o přechodný pobyt krajské ředitelství vytvořilo vlastní úsudek, který je v rozporu s rozhodnutím orgánu, který byl k řešení o oprávněnosti pobytu žalobce v předmětném období příslušný. Zdůraznil, že rozhodování o správním vyhoštění závisí i na posouzení pobytové historie cizince. Žalovaná postoj krajského ředitelství pouze bez dalšího převzala a věcně se jím dále nezabývala.
5. Žalobce namítal, že byl nedostatečně zjištěn skutkový stav věci ve vztahu k posuzování dopadu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Žalovaná podle žalobce nesprávně posoudila přiměřenost uloženého správního vyhoštění a délky doby zákazu vstupu na území členských států Evropské unie z hlediska dopadu do soukromého a rodinného života žalobce zaručeného čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (č. 2/1993 Sb.) a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.). Zmíněné vady činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Žalobce podotkl, že zde žije již 15 let a Českou republiku považuje za svůj jediný domov a zemi, v níž je integrován. Dodal, že Vietnam je pro něj v podstatě cizím prostředím, nemá tam zajištěné ubytování ani obživu a nezná fungování tamních úřadů a trhu práce. Uvedl, že podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) je správní orgán v řízení zahájeném z moci úřední vázán zásadou materiální pravdy, tedy musí zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž podle § 50 odst. 3 správního řádu musí správní orgán zjišťovat skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, jemuž má být povinnost uložena. Žalobce podotkl, že správní orgány nezkoumaly dostatečně možnost reintegrace žalobce po vyhoštění do země původu, ačkoliv věděly, že žalobce žije v Česku téměř polovinu svého života a téměř po celou dobu své dospělosti.

6. Žalobce dále konstatoval, že krajské ředitelství shledalo jeho češtinu obstojnou, zatímco žalovaná popřela, že by žalobce česky uměl s poukazem na skutečnost, že žalobce v řízení před krajským ředitelstvím využil svého práva na tlumočníka do vietnamského jazyka. Pokračoval, že úroveň integrace, jejíž významnou součástí je znalost jazyka, je klíčová při posuzování přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Podotkl, že využití zákonného práva na tlumočení ve správním řízení nedokazuje, že by žalobce český jazyk neovládal. Žalobce toliko nerozuměl složité právní terminologii, která je často založena na jemných nuancích jazyka, přičemž cizinec není povinen riskovat, že dojde v průběhu řízení o správním vyhoštění k nedorozumění.
7. Dále žalobce uvedl, že v posuzovaném věci došlo ke střetu veřejného zájmu na tom, aby na území České republiky pobývali pouze cizinci s platným pobytovým oprávněním, s veřejným zájmem na respektování rodinného a soukromého života žalobce. Jelikož šlo o zásah do ústavně zaručeného základního lidského práva, měl být proveden test proporcionality. Dodal, že právo na soukromý a rodinný život je právem podmíněným a k jeho omezení může dojít toliko za splnění třístupňového testu stanoveného judikaturou Evropského soudu pro lidská práva – (1) musí se jednat o opatření založené a uskutečněné na podkladě zákonné normy, (2) cíl uvedeného opatření musí spadat pod jednu z taxativních kategorií uvedených v čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a (3) uvedené opatření musí být nezbytné v demokratické společnosti. Podle žalobce nebyla naplněna třetí podmínka uvedeného testu. Na podporu svého tvrzení žalobce poukázal na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci Berrehab proti Nizozemí ze dne 21. 6. 1988, stížnost č. 10730/84, bod 28, a rozhodnutí Boughanemi proti Francii ze dne 24. 4. 1996, stížnost č. 22070/93, body 40 a 42. Žalobce konstatoval, že napadené rozhodnutí neobsahuje žádnou úvahu stran uvedených testů, a i kdyby soud došel k závěru, že napadené rozhodnutí obsahovalo relevantní úvahy, jednalo by se o restriktivní, a tudíž nesouladný výklad Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod správními orgány, neboť žalobci bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 6 měsíců na základě jeho neoprávněného pobytu na území trvajícího jen tři a půl dne, přičemž nebylo přihlédnuto ke skutečnosti, že žalobce svůj pobytový status na území vždy aktivně řešil a nahlásil svůj neoprávněný pobyt na území krajskému ředitelství sám.

Vyjádření žalované k žalobě

8. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě navrhla její zamítnutí a odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a obsah správního spisu. Dále uvedla k námitce, že v roce 2017 nebyl u žalobce konstatován neoprávněný pobyt, že v usnesení o zastavení řízení č. j. KRPK-68265-100/ČJ-2017-190022 bylo uvedeno, že žalobce pobýval na území bez platného oprávnění k pobytu od 28. 6. 2017 do 13. 9. 2017, přičemž řízení o správním vyhoštění v uvedené věci nebylo zastaveno z toho důvodu, že by žalobce nepobýval na území České republiky neoprávněně, ale protože nebyl shledán důvod pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění jako rodinného příslušníka občana České republiky podle § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná popřela žalobní tvrzení, že v napadeném rozhodnutí uvedla, že se žalobce nenaučil obstojně český jazyk, nýbrž že toliko konstatovala, že žalobci byl ve správním řízení ustanoven tlumočník a dostatečně neovládá český jazyk.

Ústní jednání soudu

9. Žalovaná se z jednání soudu konaného dne 6. 6. 2023 včas písemně omluvila, aniž by požádala o jeho odročení. Soud proto v souladu s § 49 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) věc projednal v nepřítomnosti žalované.

10. Substituční právní zástupkyně žalobce odkázala na písemné vyhotovení žaloby a poukázala na nejpodstatnější žalobní body, a to na délku pobytu žalobce na území a aktivitu žalobce při řešení jeho pobytové situace. Dále podotkla, že u zdejšího soudu dosud nebylo rozhodnuto o správní žalobě žalobce směřující proti zamítavému rozhodnutí o žádosti žalobce o udělení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie (sp. zn. 15 A 7/2022). Pokračovala, že žalovaná ve věci žalobce přistoupila k uložení nejprísnějšího opatření, a to správnímu vyhoštění a uložení zákazu vstupu na území členských států Evropské unie, ačkoliv žalobce pobýval na území bez oprávnění toliko tři dny. Žalovaná dostatečně nezjistila rodinnou a pobytovou situaci žalobce a dostatečně neposoudila dopad rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce. V závěrečném návrhu trvala na zrušení napadeného rozhodnutí, vrácení věci žalované a uložení povinnosti žalované nahradit náklady soudního řízení.

Posouzení věci soudem

11. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
12. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a konání ústního jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v absenci testu proporcionality a třístupňového testu ve vztahu k omezení práva na soukromý a rodinný život a v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a nesprávně posouzené přiměřenosti dopadu rozhodnutí o vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, však zároveň nelze po odvolacím orgánu požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil. Těmto požadavkům žalovaná v projednávané věci dostala, neboť z jejího rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházela, jak o nich uvažovala a proč neakceptovala jednotlivé

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

odvolací námitky. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů rozhodnutí či pro jeho nesrozumitelnost skutečně toto rozhodnutí nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v projednávané věci nenastala. Zdejší soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí. Výhrady žalobce podle názoru soudu představují nesouhlas s věcnými závěry žalované, jimiž se soud bude zabývat níže.

14. Ačkoliv správní orgány neprovedly explicitně žalobcem namítané testy, zaobíraly se přiměřeností dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce podle kritérií § 174a zákona o pobytu cizinců, přičemž takové hodnocení přiměřenosti v sobě implicitně zahrnuje i hodnotící kritéria žalobcem namítaných testů. Hodnocení přiměřenosti se žalovaný věnoval ve značné části napadeného rozhodnutí, především na str. 5 až 11, kde zhodnotil např. délku pobytu žalobce na území, absenci rodinných, kulturních, společenských a ekonomických vazeb na Českou republiku, možnost integrace v zemi původu a protiprávní jednání žalobce.
15. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců platí, že „[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.“
16. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že „[r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“
17. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že „[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“ (podtržení doplněno soudem).
18. Dále žalobce namítal, že mu byl přičten k tíži neoprávněný pobyt na území v roce 2017, ačkoliv k takovému neoprávněnému pobytu nedošlo a tehdejší řízení o správním vyhoštění bylo pravomocně zastaveno. Podle žalobce si o oprávněnosti k pobytu předcházejícímu podání žádosti o přechodný pobyt krajské ředitelství vytvořilo vlastní úsudek, který je v rozporu s rozhodnutím orgánu, který byl k řešení o oprávněnosti pobytu žalobce v předmětném období příslušný. Tuto námitku neshledal soud důvodnou, neboť při posuzování přiměřenosti podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců je třeba posuzovat i kritérium délky pobytu cizince na území, do čehož spadá i žalobcem rozporované posouzení jeho neoprávněného pobytu na území v roce 2017, tedy hodnocení povahy pobytu. Soud podotýká, že je třeba odlišovat skutečnost, že žalobci nebylo za rozporované období uloženo správní vyhoštění a skutečnost, že na území pobýval určitou dobu bez pobytového oprávnění. Důvody zastavení řízení o správním vyhoštění i neoprávněnost pobytu žalobce na území jsou podrobně vysvětleny v záznamu o usnesení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, ze dne 26. 10. 2021, jímž bylo zastaveno

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

řízení o správním vyhoštění žalobce. Podle zmíněného záznamu o usnesení žalobce pobýval na území bez pobytového oprávnění od 28. 6. 2017 do zahájení řízení o správním vyhoštění dne 13. 9. 2017.

19. Soud se dále zabýval námitkou stran dopadu rozhodnutí o vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce s ohledem na nedostatečně zjištěný skutkový stav ve vztahu k možnosti integrace žalobce do země původu, která pro žalobce představuje cizí prostředí, kde nemá zajištěno ubytování a ani obživu a nezná tamní fungování úřadů a trhu práce, jelikož v Česku žije již 15 let, a s ohledem na skutečnost, že žalobce ovládá český jazyk.
20. Soud konstatuje, že žalobce vznesl námitku nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, která by mohla mít vliv na rozhodnutí o správním vyhoštění.
21. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, uvedl, že: *„v případech, které spojují otázku možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života a otázku nuceného vycestování cizince, je nutné vycházet především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Úner proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.“*
22. Výklad pojmu „nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života“ a podřazení zjištěného skutkového stavu tomuto pojmu je pak otázkou výkladu práva a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav za využití výše citovaných kritérií stanovených judikaturou ESLP, nikoliv předmětem volného správního uvážení. Přestože právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy není absolutní a existuje zde prostor pro vyvažování zájmů jednotlivce a zájmů státu, nejedná se o správní uvážení, jak jej chápe česká judikatura (viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005 č. j. 6 A 25/2002-42, publikované pod č. 906/2006 Sb. NSS, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72, publikovaný pod č. 375/2004 Sb. NSS, ze dne 26. 10. 2007, č. j. 4 As 10/2007-109, ze dne 23. 10. 2008, č. j. 8 As 56/2007-151, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 2. 2001, sp. zn. I. ÚS 229/2000, ze dne 17. 9. 2008, sp. zn. I. ÚS 1744/08, nebo ze dne 23. 10. 2009, sp. zn. IV. ÚS 226/09).
23. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2013, č. j. 3 As 46/2012-22, se při posuzování, zda rozhodnutí o správním vyhoštění nezpůsobuje nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podpůrně použijí kritéria pro posouzení zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince podle čl. 12 odst. 3 směrnice Rady 2003/109/ES, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty, tzn. délka pobytu, věk, zdravotní stav, rodinná a hospodářská situace, sociální a kulturní integrace v zemi

pobytu a vazba na zemi pobytu. To přiměřeně platí i v případě, že cizinec nemá podle této směrnice postavení dlouhodobě pobývajících rezidenta.

24. Poměrování zájmů cizince je nutno provést ve vztahu k veřejnému zájmu na tom, aby na území České republiky pobývaly pouze osoby respektující právní řád.
25. Soud zhodnotil soukromý a rodinný život žalobce na území České republiky z pohledu shora uvedených kritérií a konstatuje následující skutečnosti.
26. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobci byla v roce 2014 zamítnuta žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu páčání trestné činnosti, přičemž žalobce se proti zamítavému rozhodnutí odvolal a následně podal správní žalobu, která byla zamítnuta v roce 2017. Poté byl žalobci vydán výjezdní příkaz, který žalobce nerespektoval a dál pobýval na území bez platného oprávnění k pobytu od 28. 6. 2017 do 13. 9. 2017. Následně žalobce požádal o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, přičemž žádost byla zamítnuta, a to i po odvolání, přičemž žalobce podal ve věci správní žalobu u zdejšího soudu, které nebyl přiznán odkladný účinek, avšak dosud o ní nebylo rozhodnuto (sp. zn. 15 A 7/2022), načež byl žalobci vydán druhý výjezdní příkaz, dle něhož měl opustit území České republiky nejpozději 26. 5. 2022. Avšak ani tento výjezdní příkaz žalobce nerespektoval a od 27. 5. 2022 pro území České republiky nedisponuje platným povolením k pobytu, neboť platnost výjezdního příkazu žalobce, vydaného v souvislosti s ukončeným řízením o žádosti o přechodný pobyt, skončila ke dni 26. 5. 2022. Řízení o správním vyhoštění žalobce bylo zahájeno dne 30. 5. 2022.
27. V rámci správního řízení žalobce odmítl vypovídat do protokolu ze dne 23. 6. 2022, v němž bylo toliko konstatováno, že žalobce češtině v písemné formě ani mluvenému slovu nerozumí, a proto žádal o tlumočnicka do vietnamštiny. Kromě žalobce a tlumočnicka byl výsledku žalobce přítomen i právní zástupce žalobce. Ve vyjádření ze dne 4. 8. 2022 žalobce upozornil na svůj partnerský vztah s K. K. Z výsledku paní K. K. ze dne 30. 9. 2022, občanky České republiky, se kterou se žalobce chtěl sloučit v rámci žádosti o přechodný pobyt, bylo zjištěno, že paní K. byla s žalobcem v partnerském vztahu zhruba do konce roku 2020, poté se rozešli. Z výpisů Cizineckého informačního systému ze dne 7. 3. 2023, 8. 3. 2023 a 31. 1. 2023 bylo zjištěno, že žalobce je ženatý se státní příslušnicí Vietnamské socialistické republiky, jež má nezletilého syna rovněž vietnamské státní příslušnosti.
28. Soud konstatuje, že žalobce nemá na území České republiky od roku 2014 přiznán žádný druh pobytu a pobýval zde na základě výjezdních příkazů, zákonné fikce spjaté s podáním žádosti o udělení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie a také i zcela bez jakéhokoliv oprávnění. Pobytová situace žalobce tedy byla od roku 2014 značně nejistá, žalobce se na území dopustil trestné činnosti, dvakrát nerespektoval výjezdní příkaz a není oprávněn na území České republiky pracovat. Dále soud uvádí, že žalobce nemá na území České republiky žádné rodinné vazby, které by mohly v důsledku vyhoštění znamenat nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života. Soud rovněž přihlédl ke skutečnosti, že žalobce může případně svůj soukromý a rodinný život realizovat se svojí rodinou ve Vietnamu, neboť žalobce, jeho manželka i její syn jsou občany Vietnamské socialistické republiky. Soud podotýká, že právo na ochranu soukromého a rodinného života nepředstavuje povinnost státu zajistit žalobci komfort rodinného a soukromého života na svém území za jakýchkoliv podmínek, neboť je především na žalobci, aby si své rodinné a pobytové záležitosti uspořádal tak, aby nepůsobil nadbytečné nesnáze sobě a svým blízkým, tedy zajistil oprávněnost svého pobytu na území.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

29. K námitce, že z využití práva na tlumočníka žalobcem při výslechu, nelze usuzovat na to, že žalobce neovládá český jazyk, neboť si tlumočníka vyžádal jen proto, aby porozuměl složité řeči práva, kde je třeba náležitě rozumět každému detailu použitých odborných termínů, soud uvádí následující. V žádosti ze dne 8. 6. 2022 o ustanovení tlumočníka do vietnamštiny pro konání výslechu žalobce uvedl, že žádá z toho důvodu, že neumí česky natolik, aby zvládl tak složité jednání. V protokolu o výslechu žalobce ze dne 23. 6. 2022, který podepsal žalobce, jeho právní zástupce a tlumočník, je uvedeno, že žalobce požádal o tlumočníka do vietnamštiny z toho důvodu, že nerozumí českému jazyku v písemné, ani v mluvené podobě. Soud konstatuje, že uvedené prohlášení o neznalosti českého jazyka v protokolu o výslechu je umístěno mezi úvodními formulářovými větami (poučení účastníka, prohlášení o porozumění poučení, prohlášení o způsobilém zdravotním stavu), a tudíž jeho obsah nelze vykládat doslovně, nýbrž s přihlédnutím k v zásadě neměnné formulářové povaze takovýchto prohlášení. Současně je třeba podotknout, že tlumočník není profesionálem v oboru práva, tedy sice může cizinci přeložit text či mluvené slovo do rodného jazyka, avšak nemůže cizinci náležitě vysvětlit obsah a nuance odborných termínů, k tomu je povolán odborník v oboru práva. Soud se tedy neztotožnil s žalobní námitkou a uvádí, že na základě zjištěných skutečností lze uzavřít, že žalobce český jazyk dostatečně neovládá, přičemž se jedná o jeden z řady důvodů, na jehož základě si žalovaná učinila oprávněný závěr o nízkém stupni integrace žalobce do české společnosti (str. 8 napadeného rozhodnutí).
30. Dále se soud neztotožnil s námitkou, že správní orgány dostatečně nezkoumaly možnost integrace žalobce v zemi původu po 15 letech pobytu v České republice, přičemž žalobce nemá zajištěn v zemi původu obživu ani ubytování a neví, jak funguje tamní trh práce a úřady. Soud se v tomto ohledu ztotožnil s hodnocením žalovaného, že návrat žalobce do země původu po 15 letech pobytu nemusí probíhat bez obtíží, nicméně se jedná o domovský stát žalobce, žalobce ovládá tamní řeč a jestliže byl schopen překonat obtíže spojené s přesunem do Česka v roce 2007, kdy bylo žalobci 20 let, bez obstoje znalosti češtiny, nemůže návrat do země původu pro žalobce znamenat nikterak nepřiměřenou újmu a nepřekonatelnou překážku nyní. Soud podotýká, že ačkoliv žalobce správně upozornil na skutečnost, že správní orgány jsou povinny v řízení zahájeném z moci úřední (o správním vyhoštění) zjišťovat náležitě skutkový stav věci z vlastní iniciativy, a to i ve vztahu k okolnostem svědčícím ve prospěch toho, komu má být povinnost uložena, žalobce měl ve správním řízení možnost, aby uvedl skutečnosti svědčící v jeho prospěch, přičemž takové skutečnosti mohl uvést i v řízení před soudem. Nicméně žádnou takovou skutečnost soud v posuzované věci neshledal relevantní a správními orgány zjištěný skutkový stav shledal dostatečným.
31. Soud si je vědom těžkostí, které může opuštění území České republiky přinést, na druhou stranu je nutné uvést, že žalobce si tuto situaci vedoucí až k jeho správnímu vyhoštění přivodil sám svým jednáním a jen on za ni nese odpovědnost. Soud opětovně podotýká, že manželka žalobce i její syn mohou vycestovat za žalobcem do Vietnamu nebo vyčkat na území České republiky jeho návratu poté, co uplyne doba správního vyhoštění a žalobce si vyřídí legální povolení k pobytu. Žalobce rovněž může i nadále se svou rodinou na území České republiky udržovat kontakt např. prostřednictvím dálkových komunikačních prostředků. Vzhledem ke všem uvedeným důvodům tak soud shledal uložené správní vyhoštění jako přiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce.
32. Soud shledal s ohledem na zjištěný skutkový stav jako přiměřenou uloženou dobu 6 měsíců, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, neboť doba

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zákazu pobytu byla stanovena při spodní hranici sazby dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců – maximálně až 5 let. K námitce, že uložená doba zákazu vstupu je nepřiměřená vzhledem k tomu, že žalobce svůj pobytový status vždy řešil a svůj neoprávněný pobyt sám ohlásil krajskému ředitelství, soud uvádí, že je třeba mít rovněž na zřeteli, jak uvedl soud výše, že žalobce dvakrát nerespektoval výjezdní příkaz, od roku 2014 byla jeho pobytová situace nejistá, dopustil se trestné činnosti na českém území a není zde oprávněn pracovat. Tudíž nelze žalobcem namítané skutečnosti hodnotit tak, že by měly snížit uloženou již tak nízkou dobu zákazu vstupu, neboť nelze v případě žalobce hovořit o nikterak svědomitém řešení jeho pobytové situace či vřelé spolupráci se správními orgány.

33. Soud uzavírá, že žalobní tvrzení neshledal důvodnými, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. Současně podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované podle obsahu správního spisu žádné náklady nad rámec její úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 6. června 2023

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce